

Isten akaratának szolgálatában

Időpont: Vízkereszt utáni 2. vasárnap; 1955. január 16.

Alapige: V. Mózes 30:11-15.

Mert e parancsolat, a melyet én e mai napon parancsolok néked, nem megfoghatatlan előtted; sem távol nincs tőled. Nem a mennyben van, hogy azt mondanád: Kicsoda hág fel érettünk a mennybe, hogy elhozza azt nekünk, és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? Sem a tengeren túl nincsen az, hogy azt mondanád: Kicsoda megy át érettünk a tengeren, hogy elhozza azt nekünk és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? Sőt felette közel van hozzád ez íge: a te szádban és szívedben van, hogy teljesítsed azt. Lám elődbe adtam ma néked az életet és a jót: a halált és a gonoszt.

Aki kiábrándult már a saját bölcsességéből, mert megtapasztalta, hogy valahányszor makacs önfejűséggel a saját esze után indult és félretolta Isten vezetését, mindannyiszor veszedelem lett az útnak vége, ellenben valahányszor félretolva saját vágyait és akaratát, Istennek engedelmeskedett, mindannyiszor az élet bontakozott ki az útja végén, aki épp ezért szeretné mindenkor és mindenben Isten vezetésének alárendelni magát ..., az egy nagy kérdés elé kerül, s ez az: Mit akar Isten? Nem olyan könnyű ugyanis Isten vezető akaratát megtalálni. Minden ezért tusakodó ember világosan látja a nehézségeket. Sokszor ráfognak a saját vágyunk mozgolódására, hogy az a Szentlélek indítása. Sokszor nem a készségünket visszük Isten elé, hogy rendelkezék vele, hanem kész tervvel állunk elébe, s nem ezt mondjuk: Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád! /I. Sám. 3:10./, hanem így szólunk: Mit szólsz hozzá, Uram? Közben észre sem vesszük, hogy Istentől nem a tervünk bírálatát várjuk, hanem annak jóváhagyását. Persze hogy azután a feleletéből is ezt olvassuk ki. Sokszor nem tudjuk kitisztítani a lélek rádióján az egymás melletti hullámhosszon beszélő Isten szavát és az Ördög hazugságát. Isten szavába ugyanis belebeszél az Ördög, de – hála Istennek – az Ördög szavába is belebeszél Isten. Ilyenkor bizony sokszor megtörténik, hogy nem tudjuk világosan szétszűrni az alsó és a felső vezetést, s az Ördögnek sikerül elhitetni velünk, hogy az ő szava Isten szava. Sokszor félremagyarázzuk Isten hallgatását. Nem a türelmes várakozásra intést olvassuk ki belőle, hanem a beleegyezést. Olyan tapasztalatok ezek, amiken mindenki keresztülmegy, aki Isten akaratának szolgálatába szeretné állítani az életét.

Vannak azonban más tapasztalatok is. Ebben az igében ilyenekről beszél Mózes. Olyan valakinek a szava ez, aki több, mint egy évszázados múltra tud visszatekinteni, melyet Isten akaratának szolgálatában töltött el. Ezenkívül élete vége felé mondja el. A búcsúbeszédeiből való a mai íge. Nyilvánvaló, hogy a búcsúzás alkalmával azokat a tapasztalatokat szedi össze, s mondja el népének, melyeket különösen drágának és fontosnak

tart. Így hallgassuk, ezzel az érdeklődéssel és ezzel a tisztelettel az agg Mózes búcsúbeszédét Isten akaratáról az Isten akaratát kereső embereknek!

1. „E parancsolat” – így kezdődik az ige. Isten akarata tehát Mózes látása szerint parancs.

Nem könnyű Isten akaratát parancsnak tekinteni. Nincs benne semmi, ami parancsra emlékeztetne. A hang, amely mondja, nem recseg olyan ellenmondást nem tűró vezényszavaktól, mint a kaszányaudvar parancskiosztása. Nem érezni mögötte a hatalom fenyegetését: a fegyelmi büntetéseket, a börtönt, kurtavasat, háború esetén még a halált is. Ahogyan Isten közli az akaratát, abban inkább a kívánság, a kérés, tanítás, tanács uralkodik. Isten nem akar minket saját akaratunktól megfosztott vak eszközökké tenni, ezért nem parancsként mondja, amit mond, nekünk azonban saját jól felfogott érdekünkben parancsként kell hallgatnunk és fogadnunk. Mit jelent ez?

A parancssal szemben nem lehet a magyarázat igényével fellépni. Akinek joga van parancsolni, az nem köteles magyarázkodni. Ha megteszi, szép és jó tőle, de az engedelmisségünket nem befolyásolhatja. Akár értjük az indító okát, akár nem, nincs jogunk előbb feleletet várni a „Miért?”-re, s csak azután indulni meg az engedelmisség útján.

A parancssal nem lehet vitába szállni. Bírálhatatlan fenségben áll fölöttünk. Ha nem helyeslem, akkor is meg kell tennem. Aki ezt végigcsinálta már, az a végén mindig rájött arra, hogy a parancs bölcsőbb volt, mint az ő bírálata, mert a parancsosztó Isten is bölcsőbb, mint a parancsbírálgató ember.

A parancsból nem lehet semmit sem lealkudni. A részbeni engedelmisség egész engedetlenség. Még azon a címen sem lehet semmit lealkudni belőle, hogy túlmegy a teljesítése erőnk határain. A régi hajósok is azt mondták, mikor a tengerjárás veszélyeire figyelmeztették őket: Hajózni szükséges, de élni nem. Különbözik pedig aki ezt is megpróbálta, a végén mindig belátta, hogy Isten sohasem parancsol olyat, amire képtelenek vagyunk, hanem az engedelmisség útján mindig megadja az erőt is az engedelmisséghez.

A parancsosztást hallgató katona fegyelmezettségével hallgatod-e Isten szavát, mikor szép csendesen akaratát közli veled?

2. „E parancsolat, amelyet én e mai napon parancsolok néked” – így szól az ige. Mózes látása szerint tehát Isten parancsa napi parancs.

Ez azt jelenti, hogy Isten akarata rendszerint nem a nagy távlatokat nyitja meg előttünk, hanem a napi kötelességeinket sorolja fel. Nem jósolni akar arról, hogy mi lesz, hanem arról beszél, hogy abban, ami lesz, mi az én részem. Olykor ad ugyan nagy látomásokat, melyek egy életre eldöntik sorsunkat, Pálnak is megmondotta, hogy őt a pogányok apostolává szánta, de a damaskusi megtérésben neki is csak ennyit mond a mennyei hang: „Kelj fel és menj a

városba, és majd megmondják neked, mit kell cselekedned.” /Ap. csel. 9:6./ A következő lépést mutatja meg tehát neki.

Hogy Isten akarata napi parancs, az azt is jelenti, hogy azt minden napra újra meg újra kell kérni. Olyan ez, mint a manna. Nem tartalékolható, csak frissen fogyasztható. A tegnapi napi parancssal nem indulhatok neki ma az életútnak, sem ma nem kérhetem holnapra az utasítást. Csak aznap kapom meg, s ha minden nap nem keresem az aznapi parancsot, engedetlenségben fogok leledzeni.

Kéred-e Istentől úgy a mindennapi vezetést, mint a mindennapi kenyeret?

3. „E parancsolat, amelyet én e mai napon parancsolok neked” – mondja az ige. Mózes látása szerint tehát Isten akarata mindig nekem szóló parancs.

Vannak ugyan Istennek általános utasításai is. Néha az egész világnak, olykor egy egész népnek szól, amit mond, de rendszerint „én-te” viszonylatban beszél, mint a mai igében is. Ez azt jelenti, hogy az igét és annak hirdetését mindig magamra kell vonatkoztatnom. Nem azt kell kiolvasnom és kihallanom belőle, hogy mit szól Isten a hitvestársamhoz, a gyermekemhez, a szomszédomhoz, a munkatársamhoz, az ellenségemhez, hanem azt, hogy mit szól hozzám. Ne a más leckéjét tanuljam meg a bibliából, hanem a magamét. Luther is így szól a Kis Káté végén levő házi tábla befejezésekként: „Mindenki a maga dolgát jól tanulja, jól végezze, és az egész háznak dolgát felviszi az Úr kegyelme.”

Az a tény, hogy Isten akarata személyesen nekem szóló parancs, azt is jelenti, hogy Isten nekem szóló akaratából nem szabad mással szemben is érvényesítendő törvényt csinálnom. Vannak dolgok, melyeket Isten nekem megtilt, másnak megenged és fordítva. Isten nem intézkedik sablonosan, hanem mindig személyhez szabja mondanivalóját. Mindez nem bizonytalanság, hanem a szeretet megnyilatkozása.

Hallod-e mindebből azt, amit Isten épp ma és épp neked mond?

4. Így folytatódik az ige: „Nem megfoghatatlan előtted; sem távol nincs tőled. Nem a mennyben van, hogy azt mondanád: Kicsoda hág fel érettünk a mennybe, hogy elhozza azt nekünk, és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? Sem a tengeren túl nincsen az, hogy azt mondanád: Kicsoda megy át érettünk a tengeren, hogy elhozza azt nekünk és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? Sőt felette közel van hozzád ez ige.” /11/b. – 14/a./ Isten akarata tehát Mózes látása szerint megfogható. Konkrét és gyakorlati. Igaz ugyan, hogy messziről jön: a mennyországból, de nem nekünk kell oda felhágni kihallgatásra, hanem Isten jön le a földre hozzánk. Igaz ugyan, hogy egy idegen világ üzenete, olyan idegen, mintha valami tengerentúli országból jönne, de az ige testté lett közöttünk, láthatóvá, hallhatóvá, tapinthatóvá lett számunkra, mintha csak a legtökéletesebb tolmácsolásban szólna hozzánk.

Pál is Krisztusra magyarázza ezeket a verseket Róma 10:6–8-ban. Isten akarata tehát nem valami ködös sejtelem, nem magas erkölcsi mércék erdeje, hanem egészen gyakorlati vezetés. Ananiásnak azt mondja: „Menj az Egyenes utcába!” /Ap. csel. 9:11./, Filephez így szól: „Menj dél felé arra az útra, mely Gázába megy alá!” /Ap. csel. 8:26./ Ne vesd meg az ilyen nagyon is kézzelfogható parancsokat! Ha Ananiás nem ment volna, nem jutott volna el az evangélium a pogányok közé csak ki tudja milyen későn. Ha Filep fölöslegesnek tartotta volna, hogy egy járatlan útra menjen, az akkori szerezsen világ evangélium nélkül maradt volna.

5. Isten akarata mindig döntés elé állít. Az élet és a halál, a jó és a gonosz útkereszteződésére állít. /15. v./ Az engedelmesség útján az élet és a jó, az engedetlenség útján a halál és a gonosz vár ránk. A döntés joga, lehetősége, de felelőssége is a mienk. Azért hát vedd az igét, mint Isten akaratának tolmácsát ne csak a füledbe, még azzal se elégedj meg, ha a szádban van, hanem vedd be a szívedbe, hogy önként s boldogan teljesítsd azt. Mi Atyánk! Legyen meg a Te akaratod itt e földön éppúgy, mint a mennyben, az emberek között éppúgy, mint az angyalok között, az én szívemben, az én életemben is! Ámen.